

мунка. Уви! Съвсемъ бавно, безъ страхъ, дори съ съжаление се отдалечаваше тя отъ менъ, като правѣше смѣшни движения. Залавяше се за клонетѣ съ ловкитѣ си ржчички, и сякашъ се плъзгаше въ гжстия листакъ, като си помагаше съ дългата опашка. Сегисъ-тогисъ тя се обръщаше, за да ме погледне още веднажъ и като че ли казваше: „Знамъ, че ти не ще ми направишъ никакво зло, защото и азъ не съмъ зла. Азъ само така, отъ любопитство... Но не бива да бжда много сигурна, защото това лъскаво нѣщо, което държишъ въ ржка, не ми се харесва. По-добре ще бжде да си отида. Не се сърдя, ти виждашъ, че си отивамъ...“

Забелязахъ недалечъ две възрастни маймуни, навѣрно нейнитѣ родители, които съ кръсъци викаха своето дете при себе си. Азъ се прицелихъ две три секунди... Красивата кожичка на младото животно ме съблазняваше... Гърмежъ раздра мрътвата тишина и разтревожи сънливото царство на животнитѣ. Грамадна пеперуда тревожно хвъркна, и крилетѣ ѝ, голѣми колкото дланъ, блеснаха на слънцето.

Маймунката трепна и почна да слиза отъ клонче на клонче — отначало бавно, като се мъчеше напраздно да се залови за вейкитѣ съ отслабналитѣ си прѣстчета. Най-после, изгубила сили, тя грохна на земята.

Когато я вдигнахъ, тя бѣше още жива, но нѣмаше сили да се съпротивява. Тя се остави да я взема като безжизненъ кжсъ. Малкитѣ ѝ тънки устни треперѣха, детскитѣ ѝ очички гледаха право въ менъ. Никога не ще забравя този изразъ на мъжа, ужасъ и укоръ.

Чакъ тогава разбрахъ, какво непоправимо зло съмъ

Знамъ, че ти не ще ми направишъ никакво зло...